

*
* *

Էս ջինջ գիշերին անճշ կը խշշան
Մեղմիկ հովերով իմ բարդիներս.
Ու երազներով սիրոյ յուշերս
Զարդուած սրտիս մէջ շարէշար զարթնան...

Անցաւ, չքացաւ բոլոր իմ սրտից,
Մարան երգերս՝ չքեղ, մարդարտեայ,
Ու գարուն սէրս էլ յետ չի գառնայ.
Ի՞նչքան հեռու են կեանք, աշխարհն ինձնից:

Սիրուն աղջկայ քրքիջը հիմա
Ծակում է սիրտս անհուն տանջանքով.
Թօշնան վարդերս զառ կոկոններով,—
Ա՛խ, գարուն սէրս էլ յետ չի գառնայ...

Ա.Ի. ԻՍԱՀԱԿԵԱՆ